

Egon Jensen: Hvor paradoksalt det end kan lyde, er det de afgiftsforslag, som regeringen fremsatte, som var til første behandling her i det høje folketing, og som dengang skilte partierne i stor uenighed, der nu danner basis for et forlig mellem tre partier, og som igen gør folketinget arbejdsdygtigt. Dette positive, at tre partier lægger ryg og stemme til økonomiske foranstaltninger, som ikke er populære, men nødvendige, åbner visse perspektiver.

Det er for tidligt at drage videregående perspektiver, det har mange allerede gjort, men jeg vil holde mig til det mere jordbundne, nemlig dette at befolkningen nu får en klar fornemmelse af, at der ikke bare tales i folketinget, men at der også handles. Vi skal ikke forvente at blive mødt med hurra rundt omkring, men vi ville på den anden side blive mødt med bitre bemærkninger af folk om, at folketinget ikke er arbejdsdygtigt, når det gælder om at klare de økonomiske problemer. I et forlig må partierne bøje sig mod hinanden. Det er forligets mekanik og mening. Så må hvert parti selv udfinde plusser og minusser, og det er der jo også i de sidste dage gjort fittigt i pressen alt efter partitilhørsforhold eller opfattelse.

Selv om vinteren stadig dækker det ganske land, er der altså politisk vårbrud på vej. At dette vårbrud ikke kommer, som alle partier kunne ønske, er så en anden sag.

Et af forligets mest positive træk er, at man nu endelig har kunnet lægge en såkaldt køreplan, så man kan få gennemført en skattereform til ikrafttræden 1. oktober d. å. Man vil således kunne få gennemført en vareafgiftsordning, enten det bliver merværdioms eller detailoms, så man kan få bredt forbrugsbeskatningen mere ud i stedet for at bevæge sig på de meget snævre områder, som vi hidtil har bevæget os på. Ved første behandling af disse afgiftsforslag gjorde jeg på mit partis vegne opmærksom på, at det er urimeligt, at det stadig væk skulle være tobak, cigaretter, spiritus og øl, der måtte holde for, selv om disse varer i forvejen var hårdt beskattet, og at dette ikke kunne blive ved med at gå på denne måde, men at vi måtte have en mere rimelig og langsigtet forbrugsbeskatning. Nu er denne mulighed inden for rækkevidde, hvilket vel ingen af os havde troet muligt, da vi diskuterede

forbrugsafgifterne i december måned. Det tjener partierne til ære, at man har kunnet aftale en køreplan og virkelig taget arbejdstøjet på.

At skattereformen på forbrugsbeskatningens område for os i socialdemokratiet helt afgjort betyder, at der skal sociale kompensationer og lettelser i de direkte skatter til, således at det ikke bliver de mindre og de mindste indkomster, der skal betale for en skattereform, skal endnu en gang understreges. At skattereformen yderligere rummer en masse problemer er helt klart, og det vil ikke blive noget let arbejde at komme igennem. I denne forbindelse er det klart, at det problem, som er rejst og nævnt mange gange fra denne talerstol af vort partis skatteordfører, hr. Peter Nielsen, problemet om kildeskat, helt afgjort vil blive draget ind i forhandlingerne om en skatteomlægning.

Midt i alt dette ville det imidlertid være forkert at foregøgle befolkningen, at den vil slippe billigere i skat uden hensyn til, hvilket navn regeringen har, medmindre da man vil skære ned på befolkningens levevilkår, men det kan der ikke være tale om. Den samlede skat vil fremover ikke blive mindre, uden hensyn til om den udskrives som direkte skat eller som forbrugsbeskatning; den skal bare lægges så retfærdigt som overhovedet muligt. Det er klart, at det offentlige i den forbindelse skal administrere bedst muligt, ikke billigst muligt, men økonomisk bedst muligt. Men ligesom det ville være forkert at love lavere skatter, lige så forkert ville det være at love, at priserne ikke fremover vil stige, for det vil de. Det vil så være vor opgave i folketinget sammen med andre gode kræfter at søge at gøre prisstigningerne så moderate som overhovedet muligt; men uden hensyn til de stigende skatter på grund af større krav til samfundet, på grund af bedre levevilkår og stigende priser vil resultatet blive, at befolkningen gradvis vil få det bedre og bedre. Det bevises jo af dette, at aldrig har vi haft så høje skatter, aldrig har vi haft så høje priser, men aldrig har befolkningen haft så store muligheder som netop nu. Og i parentes bemærket, nu får vi også klaret boligproblemet, ikke mindst til gavn for ungdommen, men det skal jo ikke debatteres i dag, men ved en anden lejlighed, selv om